

Anarhistička biblioteka
Anti-Copyright

Ubiti Kralja Abakusa

Killing King Abacus

Killing King Abacus
Ubiti Kralja Abakusa
2000.

Killing King Abacus, redakcijski uvodnik, KKA br. 1, Santa Cruz,
California 2000. http://www.reocities.com/kk_abacus/
Preveo Aleksa Golijanin, 2002.
<http://www.zamirnet.hr/stocitas/kralj%20abakus.htm>

anarhisticka-biblioteka.net

2000.

ABAKUS (lat. *abacus*, grčki, *abaks*): daska na kojoj se računa, računaljka sa kuglicama. (*Leksikon stranih reči i izraza*, Beograd, 1985)

Ubiti Kralja Abakusa znači stvarati odnose bez mere. Ukoliko zaista želimo da uništimo kapitalizam, onda moramo odbaciti i njegovu nekrofilsku logiku, koja sve odnose svodi na brojeve. Ubiti Kralja Abakusa znači uništiti mrežu društvenih odnosa koji prednost daju posredovanju i slikama, umesto direktnom, neposrednom odnosu. Pošto je novac, kao univerzalni ekvivalent, praktično sveprimenljiv, on ima vlast nad svim drugim nosiocima vrednosti; kapitalizam proždire sve druge vrednosne sisteme. Ubiti Kralja Abakusa znači prekid u tom procesu kvantifikacije. Novac je možda najneprobirljivija kurva kapitalizma, ali kapitalizam nije jedini sistem koji počiva na merenju vrednosti. Pravda, moral, zakon i kultura, takođe spadaju u sisteme koji premeravaju, procenjuju i usmeravaju ljudsko delovanje. Želimo odnose u kojima će izvođenje takvih jednačina biti nemoguće. Zato naše delovanje ne zahteva bilo kakav standardizovani model borbe. U odsustvu vrednosnog sistema, želja puca u novom pravcu. Pobuna je želja koja odbacuje samu ideju vrednosti.

U staroj Engleskoj delovi kraljevog tela postajali su merne jedinice. Kraljevo stopalo je postalo stopa. Rastojanje između kraljevog palca i kažiprsta postalo je pedalj. Državni aparat je vremenom postajao sve standardizovaniji i bezličniji, tako da našim životima danas vlada bezlični Kralj Abakus, lišen strasti, ali uvek zaokupljen svojom računicom.

Prvi časovnici su bili postavljeni u islamskom svetu, da bi regulisali molitvu, koju muslimani obavljaju pet puta dnevno, u pravilnim razmacima. U vreme kolonijalnih osvajanja, hrišćanske misije bile su baze za pokrštavanje urođenika, ali i za nametanje radnog dana i radne nedelje. Crkvena zvona su regulisala i molitvu i rad. Časovnik je bio nezaobilazni instrument u procesu standardizacije radnog dana. Racionalizacija vremena uvukla nas je spiralu sve

veće žurbe. Mi hoćemo da ubijemo tog kralja, koji nas tera da se redovno molimo bogu rada.

Ubiti Kralja Abakusa znači stvoriti nasilni prekid postojeće organizacije jezika, vremena i prostora; to znači progovoriti sopstvenim jezikom, živeti u sopstvenom vremenu, oblikovati prostor po sopstvenom nahođenju. Samim tim što razumemo ideje izražene jezikom vlasti i kapitala, mi ne možemo da u potpunosti prevaziđemo njihovu restriktivnu logiku. Do prekida u sadašnjoj društvenoj organizaciji neće doći sve dok se odazivamo na glas autoriteta koji tu organizaciju održavaju, sve dok ne počnemo da delujemo samostalno. Da bismo se uopšte odazvali ili reagovali na poruke sistema ili nekog autoriteta, moramo da govorimo njegovim jezikom; ali odnosi kojima težimo ne mogu se izraziti jezikom autoriteta. Ako živimo u seriji trenutaka merenih časovnikom koji otkucava u ritmu proizvodnje, onda je naš život samo slepo ponavljanje apstraktnih ekvivalenata tih trenutaka.

Pošto se javni prostor sužava i disciplinuje, ostaje nam samo prostor omeđen zahtevima proizvodnje i potrošnje. Teoretičari društva, anarhisti, marksisti i buržoaski filozofi, temeljno su istraživali dimenzije vremena (istoriju), dok je prostor uziman zdravo za gotovo, sa štetnim posledicama po svaku od tih teorija. To je u velikoj meri bila zasluga darvinizma i evolucionističkih teorija XIX i XX veka. Prostor se pojavio u marksizmu tek u Lenjinovoj teoriji imperijalizma i to samo u okviru pitanja nacionalne države. Sve kasnije debate bavile su se pitanjem nacionalnog oslobođenja i borbe protiv kolonijalizma. Prostor je zatim počeo da se sve više pojavljuje u društvenoj teoriji, ali opet samo u okviru polemike između nacionalizma i globalizma. Takav pristup prostoru u isto vreme postvaruje i naturalizuje nacionalnu državu: tretira je i kao otuđenu društvenu formu i kao prirodni fenomen.

Nastojimo da produbimo svoje istorijsko razumevanje prostora, kao i svoje spacijalno (prostorno) razumevanje kapitalizma, da odnos između prostora, kapitalizma i države sagledamo u drugačijoj ravni, umesto u nacionalnim okvirima. Simon de Boovar je pisala o

velikoj ulozi kafea u širenju pobune. To je bio prostor na kojem su ljudi dolazili u direktan kontakt, gde su mogli da slobodno pričaju sa prijateljima i strancima. Kapitalizam je počeo da traži načine kako da ta mesta okupljanja stavi pod kontrolu, tako da se na njima ponašamo kao i na drugim mestima potrošnje, stalno gledajući na sat, kao da obavljamo neki posao. Ako ne počnemo da sami stvaramo svoj prostor, više nećemo imati gde da se srećemo, razgovaramo i delujemo po sopstvenom nahođenju. Zato moramo da gledamo i maštamo dalje od ideja i pojmova koji služe tome da održe postojeći poredak.

Svako ko pokušava da životne mogućnosti proširi izvan granica koje diktiraju država i kapital, suočava se sa strukturama moći i sistemima za kontrolu misli, koji sa svih strana premeravaju i ograničavaju naše živote. Rad, zakon, vlast, škola, policija, potrošnja: pravi lavirint prepreka koje sačekuju svakog ko pokuša da iskorači izvan propisanih granica, da živi po svom sopstevnom ritmu, a ne u ritmu časovnika. Zato se svi mi koji težimo kvalitetu, ka nemerljivoj punoći života, moramo suočiti sa nužnošću uništenja tog lavirinta, s time da svoj projekat postavimo kao pobunu. Samim tim, nalazimo se u stalnom sukobu sa ovim društvom. Da bismo uništili sve prepreke koje nam stoje na putu, biće nam potrebna sva oruđa do kojih uspemo da dođemo; biće nam potrebne i ideje i vatra.